

STARÝ BLÁZEN

MÁŇA
DIBLÍČKOVÁ

Starý blázen

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Máňa Diblíčková
Starý blázen – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Máňa Diblíčková

STARÝ
BLÁZEN

Text a ilustrace © Marie Diblíčková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7691-856-6

ISBN e-knihy 978-80-267-5066-6 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-5080-2 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5081-9 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

Poděkování

Tahle kniha patří všem, kdo mi pomohli dostat ji na světlo světa – všem, kdo přispěli, sdíleli ji se svými známými, a hlavně těm, kdo mě podporovali a drželi nad vodou, když už jsem přestávala věřit. Mohla bych sem psát seznam jmen, ale to by vydalo na několik stránek, takže – díky vám všem! Bez vás by tahle kniha nikdy nevznikla.

Snad pro vás bude čtení o to příjemnější, když víte, že na knížce máte zásluhu.

KAPITOLA 1

Bylo chladné ráno a těsně nad dlažbou, která mě páčila do mrazem rozbolavělých kolen, se líně povalovala mlha. Pofukovalo, ostrý zimní vzduch mě jemně řezal do tváří. Ne že by můj dlouhý zacuchaný plnovous byl zrovna chloubka, ale teď jsem za něj byl opravdu rád.

Zíral jsem před sebe, do nikam, mysl úplně prázdná. Kolem procházelo mnoho a mnoho párů teplých bot, všechny někam spěchaly. Někam do tepla. A můj starý prázdný klobouk i já jsme zůstávali skoro bez povšimnutí. Jednou nebo dvakrát za hodinu se u mě nějaký takový pár zateplených bot zastavil a já slyšel cinknutí mince. Pak boty pokračovaly ve svém nekonečném závodu za ničím a já pokračoval v zírání nikam. Svět zdánlivě nedával smysl.

Z ničeho nic se objevil zvláštní pár bot. Boty to byly odvážné, rudé, vůbec ne teplé, a nohy v nich byly neklidné... a tak nějak váhaly.

„Pavle?“

Něco jsem zaslechl jakoby z dálky, z mlhy. Něco, co jsem kdysi znal. Rozhodl jsem se to ignorovat. Napadlo mě, že mě pomalu opouští rozum.

„Pane? Slyšíte mě?“

Tohle nebyla jenom vzpomínka. A už to ani nebylo v mlze. Jednou nebo dvakrát jsem zamrkal a zvedl hlavu. Postupně se mi odkrýval pohled na pár štíhlých lýtek a pak na pár drobných kolen. Po nich následovala červená sukně, trochu sepraná. Po sukni, jak jsem postupně unaveným tempem zvedal hlavu, pořád ještě trochu zmatený, jsem uviděl bílou halenku, tenký krk a ustaraný kulatý obličej velmi krásné ženy. Tmavé vlasy jí tančily kolem obličeje, jemně

lesklé kudrlinky tvořily dokonalý rám mistrovskému dílu její tváře.

„Pane? Mám zavolat sanitku? Je vám špatně?“

„Ehm... ne... ne děkuji.“

„Dobrá... Víím, že je to zvláštní otázka, ale jak se jmenujete?“

„Pa... Pavel.“

„Takže jsi to ty! Co tu děláš? Pojď, vstávej z toho ledového chodníku!“

Když to řekla, nabídla mi svou papírovou, tenkou, drobounskou ručku. Šokovaně jsem na ni zíral, pořád úplně mimo. Když jsem po krátké a namáhavé rozvaze její ruku přijal, zvedla mě s překvapivou silou a energií. Stál jsem před ní dezorientovaný a díval se na temeno její hlavy.

S pohledem do její tváře z tohoto úhlu začala mlha v mé mysli pomalu ustupovat. Zůstala ležet tam dole na chodníku a valila se nám kolem kotníků. Mlčky jsem si všímal jejich rysů. Velké zelené oči. Špičatý nos. Plné a jemné rty. Tuhle tvář znám...

„Kateřino...?“

„Pojď, teď půjdeš se mnou. A vezmi si s sebou ty peníze, hodíme je cestou do jiného klobouku.“

Zarachotila klíčem v zámku a stará rezavá branka vedoucí do malé útulné zahrádky se se zakvílením otevřela. Zahrádka byla viditelně opečovávaná, plno stromů, keřů a květináčů, lavička k odpočinku. V rohu bylo drobné políčko, které bylo v tomto ročním období prázdné, stejně jako ta spousta různorodých květináčů. Plot jako by tam vůbec nebyl, už dávno ho pohltilo křoví. Všechno vypadalo značně staré, ale v dobrém stavu. Zastavil jsem se a nechal se pohltit vřelou a přívětivou atmosférou toho místa. Domov. Ten pocit jsem už úplně zapomněl, možná jsem ho ani nikdy neznal. Se zavřenýma očima jsem jen tak stál, hned za brankou, zhluboka a klidně dýchal a užíval si ten okamžik. Kateřina mi položila ruku na rameno a nic neříkala. Stáli jsme tam spolu jako smutné dekorativní sousoší v opuštěné, ale upravené zahradě. Po chvíli jsem ztěžka otevřel oči a nechal ji, aby mě po cestě z plochých kamenů dovedla do starého domu, který se tak vysoce tyčil před námi.

Chodba domu byla tmavá, plná obrazů a polic nesoucích různé zbytečnosti, které působily staře, a tak nějak... důležité. Byly tam vázy, malé i velké, úzké i kulaté. Postavy řeckých bohyní, nejméně tři. Mnohokrát zapálené a sfouknuté svíčky na skoro každé polici dávaly vzduchu v celé místnosti krásnou hutnou vůni. Vzduch tu byl tak těžký, že jsem skoro cítil, jak mě láskyplně objímá na přivítanou.

Svlékl jsem si kabát a rozhlédl se kolem hledaje věšák, ale Kateřina mě zastavila a kabát mi vzala.

„Dám ti jiný, tenhle se rozpadá.“

Vypadala rozhodnutě, tak jsem jí ho nechal a rozvázal si tkaničky u bot. Když se moje obnažené nohy dotkly podlahy, zalil mě pocit štěstí a pohodlí. Stoupl jsem si na jeden z malých, orientálně vzorovaných koberců, kterými byla podlaha zdánlivě úplně náhodně pokrytá. Byl tak měkký a nadýchaný, že jsem měl pocit, jako bych se do něj měl propadnout a usnout v něm. Kateřina beze slova odešla a nechala mě samotného na chodbě.

Čekal jsem na ni a čas jsem trávil zkoumáním věcí na policích. Zvedl jsem ruce k jedné ze sošek bohyní, ale jen jsem k ní přiblížil dlaň. Nechtěl jsem se jí dotknout. Měl jsem pocit, že kdybych to udělal, byl by to hrozný hřích. Jako kdyby na nich bylo nějaké kouzlo, krásné kouzlo, které bych mohl zahnat svýma bezbožnýma rukama. Choval jsem se jen velmi opatrně a pohyboval se tak pomalu, jak to jen šlo.

Pak jsem zaslechl jemné zavržení schodů. Těžký vzduch před-
síně ten zvuk okamžitě udusil. Poslouchal jsem dál, nespouště-
je pohled z bohyňky, a mou pozornost odtrhly až lehké kroky
na koberci. Otočil jsem se a uviděl Kateřinu stojící za mnou.
Podávala mi čistý béžový ručník, hromádku složeného oblečení
a několik malých lahviček s různými kosmetickými produkty.

„Na. Osprchuj se, klidně se i ohol, jestli chceš. Budu čekat
v kuchyni. Koupelna je tady,“ ukázala s vřelým úsměvem prs-
tem na dveře po mé levici.

Vzal jsem si věci z jejích rukou a vešel dovnitř.

Muž v zrcadle, s mokrou tváří oholenou do hladka, se mi upřemě díval do očí. Jeho oči byly prázdné. Staré. Unavené. Viděly hodně věcí a mnohem víc se jich rozhodly nevidět. Vyplakaly milion slz a mnohem víc jich viděly kutálet se z cizích očí.

Nelíbilo se jim to. Neměly rády život, lásku, bolest, štěstí, smutek, emoce, oddanost, deprese, alkoholismus, stres... nelíbilo se jim to. A už se vzdaly.

Ale to byl jen můj odraz. Pohled zpět. Byl to muž, kterým jsem byl před minutou, vteřinou, milisekundou. Teď jsem cítil novou sílu. Čistou, svěží a plnou naděje. Proč? Kdo ví... Možná to bylo setkání s Kateřinou, které mě probudilo? Nebo to byl tenhle podivný pocit domova, který jsem snad nikdy předtím nezažil? Nebo jen hustá sladká vůně jejího domu?

Vešel jsem do kuchyně a nasál vůni koření z jídla bublajícího v hrnci. Kateřina stála u plotny a ochutnávala lžičkou z hrnce lahodně vonícího oběda. Pozdně ranní slunce procházelo oknem a padalo na její tvář a holé, mléčně bílé paže. Všechny ty čisté světlé barvy kuchyňského nábytku, sluneční světlo, hrnce, její pleť, její andělská křídla, o kterých jsem si byl tak jistý, že je vidím, všechnen ten jas... to všechno bylo v kontrastu s jejími krásnými, tmavými kudrnatými vlasy, které měla v halabala svázaném, rozpadajícím se drdolu na týlu hlavy. Jeden pramen vlasů jí z drdolu už úplně vypadl a volně jí splýval po rameni. Zdál se být tak lehký, tak hebký. Když jsem ji tak pozoroval, vracely se mi staré pocity, srdce mi bušilo a hrud' se mi plnila nadějí a radostí. Zdálo se mi, že se za chvíli roztavím jako vosk všudypřítomných svíček a stanu se součástí tohoto pohádkového místa.

Pak se otočila, podívala se mi do očí a já ztuhl jako sloup. Její zelené oči mě provrtávaly skrz naskrz, ten pohled byl plný života a energie. Jako by do mě udeřil blesk a po celém těle, od hlavy až do konečků prstů, mnou proletěl elektrický výboj. Stejně jsem se cítil, když se naše oči před lety setkaly úplně poprvé.

„Pavle, kde jsou všichni tví přátelé? Vždy jsi jich měl tolik. Když jsi odešel, nebála jsem se, myslela jsem, že tě podrží. Ale zdá se mi, že tě spíš stáhli dolů.“

„No, znáš mě. Pil jsem, moc jsem pil. Byl jsem hrubý. Lidé odešli. Peníze taky...”

„Nezkusili se o tebe postarat, když viděli, jak jsi na tom?”

„Ach ano, jistě. Občas se u mě zastaví a hodí mi nějaký ten drobák,” snažil jsem se znít sarkasticky, ale hlas se mi trásl a má slova zněla spíš jako výkřik zoufalství.

„Doufala jsem, že takhle nedopadneš. Ach Pavle... Ou! Promiň, zapomněla jsem ti říct, ať se posadíš, oběd bude brzy hotový.”

Když to dořekla, vrátila se ke své práci, jako bych tam už najednou nebyl. Po několika minutách vypnula sporák, naložila jídlo na talíře a začali jsme jíst. Mlčky. Snad celá staletí jsem neměl domácí jídlo. Myslím, že naposledy jsem něco podobného jedl, když nám Kateřina uvařila večeři na rozloučenou.

Seděl jsem u stolu, nacpaný k prasknutí. Kateřina byla vedle, v místnosti, která byla spojená dveřmi s kuchyní, ale z chodby do ní vchod nebyl. Asi byla dřív kuchyň větší a tuhle místnost později vytvořili rozdělením kuchyně napůl novou zdí. Slyšel jsem, jak přesouvá věci a znovu a znovu otevírá a zavírá dveře skříně. Ten hluk příjemně vyplňoval prostor, spolu s rytmičným tikáním hodin zavěšených nad dveřmi vedoucími do hal.

„Pojď sem! Něco pro tebe mám.”

Vstal jsem a následoval zvuk jejího hlasu. Seděla na podlaze ve vedlejší místnosti, obklopená krabicemi. Byl to malý pokoj, jediným nábytkem v něm byla jednolůžková postel a vysoká skříň. Prázdný ale nebyl – všude se povalovaly krabice, které pokrývala všudypřítomná tlustá vrstva prachu. Čerstvě zvířený prach se honil prostorem a vzduch, prostoupený paprsky světla, díky němu vypadal, jako by se třpytil.

„Tady. Tohle je krabice s oblečením mého syna. Vysoký jsi zhruba jako on, taky samá ruka samá noha, myslím, že by ti to mělo sedět.”

„Ehm... a on už to nechce? Nerad bych mu něco vzal bez jeho vědomí.”

„Ne, ne... v rakvi se moc často nepřevléká, řekla bych. Není tam dost místa, to víš.“

Ztuhl jsem. Cože...? Jen jsem tam stál a zíral na ni. Až teď jsem si všiml, že je vlastně už taky stará. Kolem očí má vrásky. Vlasy má místy žíhané šedí. Její oči jsou prázdné, v hloubce za předstíraným štěstím a nucenou energií. Je hubená. Nezdavě hubená. Je zlomená. Pro všechno to štěstí jsem si toho vůbec nevšiml. Zbolelo mě vidět ji tak. Bolelo mě to tak hluboko. Miloval jsem ji... léta, desetiletí jsem ji miloval víc než cokoliv na světě. Pak mi ji ten hajzl vzal, ten idiot v zrcadle! A teď? Sedí tady, na podlaze, v rukou má oblečení svého dávno mrtvého dítěte a zdá se, že je úplně otupělá vůči jakýmkoliv skutečným emocím. Necítí už vůbec nic. Je sama a je chladná a prázdná, tak zaplňuje prostor kolem sebe teplem, vůněmi a falešnými úsměvy.

Jak jsem tam tak stál a sledoval ji, smutek se ve mně mísil s hněvem a beznadějí. Rozhodl jsem se v tu chvíli, že to tak nenechám. Že jí musím vynahradit všechnu tu bolest, kterou jsem jí způsobil. Musím se zvednout z prachu a zařídit, aby měla příjemné stáří. Kateřina nemůže skončit takhle. To nedopustím.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Starý blázen***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.